

[Nørskov.]

foreningers Aarsmøde fremdrages Spørgsmaalet Aar efter Aar med Krav om Lovens Revision.

Der er i de sidste Aartier ved Hede- selskabets, Plantningsforeningernes og de landøkonomiske Foreningers Virksomhed gjort et stort og godt Arbejde for at hemme Stormens hærgende Magt i de træfattigste Egne, og det har baaret gode Frugter og været en væsentlig Støtte for Landbruget i disse magre Egne, hvor Stormen er en haard Fjende, der i Løbet af kort Tid kan ødelægge store Værdier. Paa Marker uden Læ, det vil sige uden Hegn i Markskellene og mellem de enkelte Marker, er det praktisk talt næsten umuligt at drive Landbrug i disse Egne. At Lovgivningsmagten har haft Forstaaelse af det gode og samfundsgavnlige Arbejde, der udføres for at skaffe Læ, bevises ved de Bevillinger, der er givet til Fremme af Læ- og Smaaplantningssagen gennem ca. 50 Aar. Men de Bestemmelser vedrørende de levende Hegn, som findes i Hegnsloven, viser, at man ved Lovens Affattelse næsten udelukkende har hæftet sin Opmærksomhed paa de levende Hegns Nytte med Hensyn til at hegne for løsgaaende Kreaturer og kun i ringe Grad har taget Hensyn til, at levende Hegn i det store og hele kan gøre overordentlig Gavn ved at yde Læ for Markernes Afrørde og derved forøge Udbyttet betydeligt.

Den nugældende Hegnslov indeholder ikke Bestemmelser, som kan forebygge, at de levende Hegn, som nu findes, og som for en stor Del er plantet ved Tilskud fra Smaaplantningsbevillingerne, skæres ned og paa Forlangende af uforstaaende Lods- ejere holdes nede, ligesom Loven ogsaa er til Hinder for Plantning i Markskellene, hvor Naboerne ikke er fuldt enige.

Der er for Tiden en stærk Interesse for Plantningssagen, idet det er gaaet op for alle, hvad vore Skove og Plantager er værd i en Tid, da Tilførselen af Brænde og Gavntræ fra Udlandet svigter. Denne Interesse gælder ogsaa Hegns- og Læplantningsspørgsmaalet og det baade i Befolkningen, i Pressen og inden for private og offentlige Institutioner: Den højtærede Landbrugsminister har ogsaa gennem Aarene vist stor Interesse for denne Sag. Derom vidner bl. a. Forslagene om Bevillinger paa de aarlige Finanslove til Plantningssagens Fremme.

Jeg har den Opfattelse vedrørende disse Spørgsmaal, at det ikke alene gælder om at bevare, hvad der er naaet, men

yderligere at udbygge og videreføre betryggende Foranstaltninger i Læ- og Hegnsplantningsinteresse med Fremtiden for Øje. Derfor er en ny Lovgivning nødvendig, eller at der i det mindste gives et Tillæg til Loven særlig med Henblik paa Plantning af og Beskyttelse af levende Hegn. Jeg udtaler det Haab, at den højtærede Landbrugsminister maa faa Tid til at beskæftige sig med denne Sag, og at det maa resultere i et Forslag om en ny Lovgivning paa dette Omraade. Er det nødvendigt, kan der jo nedsættes et lille Udvalg, hvori de interesserede Foreninger bør være repræsenterede, til at udarbejde Forslag til en ny Hegnslov eller eventuelt til en Revision af den gamle.

Jeg har dernæst en Henvendelse til den højtærede Trafikminister. Jeg tror, at faa Mennesker her i Landet kender til de nuværende Rejsers Besværligheder saaledes som netop den højtærede Trafikminister. Jeg er derfor sikker paa, at han vil være lydhør over for et beskedent Ønske fra mange rejsendes Side. Det er nemlig saaledes, at naar rejsende fra Strækningen Struer—Viborg—Langaa ankommer til Langaa Kl. 10 om Formiddagen og skal fortsætte sydpaa til Sydjylland eller til Øerne, er det praktisk talt umuligt at faa Siddeplads i Toget, der kommer nordfra. I gamle Dage var det saadan, at der var et Par Vogne i Toget fra Struer, som paa Langaa Station blev overført til Toget, der gaar sydpaa. Jeg vil henstille til den højtærede Ministers Overvejelse, om det ikke var muligt, at denne paatrængende Foranstaltning kunde gennemføres igen. Jeg synes ærlig talt, at det er meningsløst, at rejsende fra Strækningen Struer—Langaa skal være nødt til at staa op i Toget, der kører sydpaa, fordi alle Pladser i Toget paa Forhaand er optaget fra de store nordjyske Byer. Jeg henstiller, om det ikke var muligt at gennemføre denne lille beskedne Reform.

Ser vi paa Erhvervslivets Vilkaar i Øjeblikket, er det kun tilsyneladende, at det gaar nogenlunde. Ingen kan være blind for, at vi i høj Grad tærer paa Landets Reserver og det paa praktisk talt alle Omraader. Man maa f. Eks. se med Bekymring paa den store Nedgang i Landbrugets Produktion til Trods for Erhvervets Kamp for at holde den oppe. Standsningen af Tilførslerne udefra af Foderstoffer og Korn i Forbindelse med daarlige Høstaar og efterfølgende Reduktion af Besætningerne er jo Aarsagen til den formindskede Produktion. Særlig er Stillingen vanskelig for